

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 119. Argumentum centesimum nonum. Ex eo quòd facilitas fidem
adhibendi, absolutionemque statim impendendi magnis peccatoribus,
maximè consuetudinariis & recidivis, in verbo ipsorum, causa sit ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

enim quod quicumque negligit habere, vel facere id quod tenetur habere, vel facere, peccat peccato omif-
fimis. S. Thomas 1. 2. q. 76. a. 2. Unde in Conc.
Rom. anno 826. celebrato sub Gregorio II. statuitur,
quod Confessaris, Iudices, Medici, &c. absol-
vi non debent, quando ignorant, & negligentes sunt
in addiscendo ea quae sunt ad ipsorum officium exer-
cendum.

1124 Sanctus quoque Carolus c. 13. Si patres (inquit)
aut matres familias fuerint, qui curae suae subditos,
sive filios, & filias, servos & ancillas (qua par-
ticularim interrogare meminerit Confessarius) cum
rudimenta fides non teneant, addiscere non com-
pellunt; vel non advigilant, ut Decalogi & Ecclesie
Romane preceptis obediant; vel (quod peius est)
eisdem prohibent, ut faciunt, qui servos & ancillas
usque adeo occupatos diebus profectis detinent, ut
propria necessitate urgente diebus festis operari quo-
dammodo cogant; vel temporis tantum non tribuant,
ut, secundum Ecclesie preceptum, sacro officio
Missae interesse queant; aut qui nescientes quinam
eorum, qui in familia sua degunt, legitimum ha-
beant impedimentum, promiscue tempore quadra-
gesimali, aut aliis jejuniorum diebus, cenam, vel
tempore antemeridiano escam, ante horam debitam
in adibus suis prebent, vel dari patiuntur; aut
si quando haec precepta transgrediuntur, eos non
reprehendunt, nec corrigunt, vel si servi corrigi no-
lunt, & caeteris scandalo sint, de domo sua quan-
tum eos non ablegant. In omnibus his peccatis,
nisi res ipsa praesent officium suum, negligentiamque
in familia administratione commissam, quantum ad
ea quae dicta sunt attinet, impossibilem emendare
promittant, nullo modo eos absolvat. Quod si in se
recipiant ea se facturos, nec horum admoniti un-
quam a Confessario, vel Pastore... fuerint, pote-
rit eos absolvere. Quod si saepius fuerint reprehensi,
nec sese correxerint, tandem absolutio differatur,
donec promissa appareant, veraque emendationis
argumenta aliquo temporis spatio ostenderit. Ipsi
ergo post violata saepius promissa non vult esse
credendum, donec promissa appareant. Nec per
consequens consuetudinarii & recidivi. Ob cam-
dem proflus rationem. Quoad ignorantes necessa-
ria necessitate medii, clarum est incapaces esse ab-
solutiois. Sed de his aliis.

CAPUT CXIX.

Argumentum centesimum nonum.

Est eo quod facilitas fidem adhibendi, absolu-
tionemque statim impendendi magnis peccato-
ribus, maxime consuetudinariis & recidivis,
in verbo ipsorum, causa sit ingentium malo-
rum.

1125 Testantur id Sancti, veteres ac novissimi. At-
que imprimis D. Cyprianus in l. de lapsis,
dicens, quod Sacerdotes tam faciles in creden-
do, & absolvendo, hoc sunt ejusmodi lapsi, quod
grando fragibus, quod turbidum sidus arboribus,
quod armentis pestilens vastitas, &c.

2. Clerus Romanus ibidem, quod hoc non est
curare, sed, si dicere verum volumus, occidere.

3. Sancti Confessores, Moyses, Maximus,
Nicestratus, Rufinus aiunt, hoc esse sine res-
pectu Evangelii, sanctum Domini canibus, & marga-
ritas porcis profana facilitate donare: cum grande
delictum... non oporteat nisi... caute moderatè
que tractari... ne dum volumus imponere ruinas
subvenire, alias majores ruinas videamus parare.
Ubi enim divinus metus relinquitur, si tam facile
peccantibus venia praestetur?... Cito rursus in
incendium flamma renovatur, nisi totius ignis, etiam
usque ad extremam scintillam, materia restringa-
tur.

4. S. Ambrosius: Cito refricatur vulnus,
quod sanatum medicina lege non fuerit. Et addit,
quod ipsum deteriore faciamus, cuius misere-
mur injuste. Plerumque enim non coercere delin-
quentes, majoris asperitatis est, quam si ulciscaris.
Traduntur enim in passionem ignominiae, qui, cum
aliquid inhonestum fecerint, nullum culpa pretium
rejerunt... Facilitas enim veniae ingentium tri-
butis delinquendi.

5. Crystostomus: Si peccatorem in vin-
culis non tenero, sed statim absolvero, ejusmodi
cura vincula manent, quae frangi nullo modo queant.

6. Hormidas Papa: Quae est ista nimica be-
nignitas, palliare crimina, & vulnera eorum us-
que ad diem iudicii incurata servare? Verè dico,
quia illi ipsi, quibuscumque periculosam & salu-
m recordiam indulgere videntur, cum ante tribunal
Christi pro tantis peccatis damnandi advenerint,
contra ipsos causas dicendi sunt, dicentes, quod...
nos eos, dum illis inutiliter indulgemus, in peccatis
permanere, aut etiam ipsa peccata augete per-
miseramus.

7. S. Augustinus serm. 278. aliis 34. de di-
versis. dicit, quod facilitas illa facit, quod homini
ludus sit peccando cadere in mortem.

8. Concilium Rothomageniense anni... Ni-
mia (inquit) facilitas & frequentia omnia in-
dulgentiae crimina, Ecclesiastica disciplina enervat-
ur, & ad eadem, aut majora perpetranda, cre-
cit hominum audacia.

9. S. Thomas Villanovanus concion. in serm. 119
6. post Dom. 4. Quadrag. Quid Ecclesiam Domini
hodie perdat, nisi Confessoriorum & Pajarum blan-
dient adalato? Vinera (inquit) limum, verum
conscientiae extinguunt, & securus de accepta ab-
solutioe peccatorum ad inferna demittit.

10. S. Carolus Borromeus cap. 12. Ex ni-
mis facili absolutioe eorum, qui reverè indigne
sunt, contingit, quod multi in eisdem saepe peccatis
haerent, cum animarum suarum lamentabili ruina,
& ut dixerat cap. 1. quod de tanto numero con-
fessionum, tam exiguum emendationem videntur in
iis qui toties, & tam multis annis hoc Sacramen-
tum frequentarunt.

11. S. Franciscus Salesius Confit. Synod. 117
tit... c. 9. Nihil perinde Ecclesiam decorat, nihil
ita ejus violat disciplinam, nihil ita fovet pecca-
tores in somnolenta peccandi consuetudine, quam
probrus ille mor, quo quidam Presbyteri peccata
relaxant, non tanquam Judices... verum tan-
quam mancipia, quae praecipiti, & adulate in-
dulgentia peccatoribus blandiuntur.

De istis adulatores dicit Cyprianus, quod in-
ducant in Ecclesiam dulcem crudelitatem, mis-
ericordiae & clementiae nomine palliatam; eamque,
quam dant, pacem irritam esse, & falsam pacem
asserit, dantibus periculofam, & nihil accipienti-
bus profuturam.

12. Bellarminus conc. 8. Dom. IV. Advent. 113
Ipsi qui, quasi non essent rationem Domino redditu-
ri, summa facilitate omnibus manum imponunt,
sua imperitia ac superbia corrumpunt populos, &
eis verae poenitentiae viam praeculant. Nec enim
esset hodie tanta facilitas peccandi, si non esset tanta
facilitas absolvendi. Concione vero 9. ejusdem Do-
minice ostendit, per facilitatem absolvendi facile
& cito relabentes, absolvi impoenitentes, cum di-
cit: Hodie multi, & fortasse omnes, crimina sua
confessi sunt; quorum multi ex his, qui, non dico post
unum mensem, aut post unam hebdomadam, sed
eras, hanc horam rursus erunt in pristino suo statu. Illi
verò quid significat? Nonne eos ex consuetudine con-
fessos esse, non quod animam haberent, & prop-
terum forte & plenum verè relinquenti peccata?

13. Emericus de Bonis Jesuita tr. de Sacram. 114
Altar. Confessarii & Directores diligentius at-
tendunt.

dere sibi debent, ut ne iudiciorum Dei experiantur acerbitatem, qui dispensati tam pressis thesauri accuratam ab eis rationem respoct. Ipsi secum reputent, indulgentiâ illâ & nimâ facilitate indignos ad Communionem (per absolutionem) admittendi; multos eâ duritie, eoque animi stupore erga res divinas obriguisse, ut ne quidem statûs illius miserimi, in quo torpent, sensum habeant salutarem. Quo fit, ut cum prius reverentes & venerabundis ad augustissimum Sacramentum accederent, jam id absque timore, veneratione & pietate suscipiant. Quod inde manifestissimè patet, quod nunquam eodem die (horrendum dicta, & Angelis ipsis desestabile, quodque valeat soli tenebras offundere, terram tremefacere, & elementa permiscere) ad suas sedes reverantur.

1235 14°. Jacobus Segnerus, Theologus Pontificus, celebris per Italiam Missionarius, in Instruct. pœnitentis cap. 18. *Sancti Patres, Doctoresque celeberrimos, majoris Christianorum partis fiduciam tribuunt modico usui dilatæ absolutionis certis in casibus* (maximè in casu recidivorum sese non emendantium, de quibus ibi loquitur.) *Quid est enim quod, teste Filio Dei, adeo modicus est numerus electorum, comparatione vocatorum ad fidem, "multi sunt vocati, pauci verò electi?"* *Quid est quod, referente Innocentio IV. animæ à sancto quodam Eremita visæ sunt in infernum depluere, quemadmodum media in hyeme volvulis nivis in terram depluunt? An quia Christiani non confitentur? Minime gentium: raro namque Christianus absque confessione moritur. Ut quid igitur? Quia nunquam bene, nunquam sincero cum dolore, firmoque emendationis proposito confitentur, ita ut cum Augustino dicere liceat, quod "confitendo non rumpunt peccata, sed interrumpunt.*

1236 15°. Merito proinde Illustrissimus D. Guido de Seve, Episc. Atrabarcensis, in secunda Epistola sua Pastoralis regulâ 23. *Praxis* (inquit) *abominabilis est, absolutionem nunquam negare vel differre pœnitenti, solo ore dicenti, se proponere emendationem, tamen vita præcedenti, frequentisque relapsus ipsius iudicant oppositum, nullaque præstiterit signa conversionis, nisi quod ore dixerit se dolere, emendationemque proponere.*

1237 Enimvero per praxim illam fit 1°. ut consuetudinarii & recidivi in errorem mittantur, dum se absolutos putant, cum non sint. 2°. quod pœnitentia de cordibus ipsorum excutitur, de eaque per media sæpè dicta comparanda amplius non cogitent: quia cum absolutionem obtinuerint, se satis pœnituisse putant. 3°. quod peccatorum suorum sensus ipsis adimatur, debita de peccatis lamentatio conquiescat, dolor sileat, delictorum memoria evanescat, comprimatur peccatorum gemitus, sistatur fletus oculorum, nec Dominum toties offensum humilibus & laboriosis pœnitentiæ operibus placare peccator fatigat. 4°. per consequens fit quod peccator securus vivat in peccatis suis, nec satis unquam pœniteat in vita; nec consequenter in morte. Et idè miserè pereat, & in æternum pereat. 5°. quod nunquam è peccati statu exeat, sed in miserissimo illo statu Pœnitentiæ & Eucharistiæ Sacramenta ad iudicium suum sacrilegè semper accipiat. 6°. quod nunquam Pœnitentiæ Sacramento peccata sua expient, nunquam à pravis consuetudinibus, & malis habitibus suis erentur, nunquam, ut oportet, redeant ad cor suum, nunquam sentiant peccatorum suorum magnitudinem, nec magnitudinem periculi, in quo versantur, nunquam ad meliorem frugem se recipiant, nunquam bonam & christianam vitam incipiant, nec in ea firmentur, sed totam vitam in perpetuo confessionum & relapsuum circulo ambulantes, ad vomitum suum cæ semper facilitate redeant, quæ absoluntur. 7°.

Tom. III.

inde ergo fit quod tanta hodie sit peccatorum licentia, quodque in omnibus ferè officiis, artibus, officiis, & exercitiis, abusus intolerabiles inveniantur, ut S. Carolus deplorat c. 18. Ex quo tandem fit quod pereat multitudo infinita, uti S. Salesius observavit. Ita frequenter repeto, quia nunquam satis ad ea reflectunt Juniores.

Unum ergo ex horribilioribus supplicis, quibus consuetudinarios & recidivos divina iustitia frequenter punit, est quod permittat ipsos in molles indulgentisque Confessarios incidere, à quibus in solo verbo, quo se dolere, emendationemque proponere dicunt, absque alia cautione absoluntur, inquit Segnerus ubi suprâ c. 9. Ubi meritò addit, plurimos Confessarios in inferno ardere, & in æternum arduos esse, pro alienis peccatis, quorum participes effecti sunt, per nimis faciles & præcipitatas illas absolutiones, quibus causa fuerunt perditionis tot animarum, pro quibus Christus mortuus est.

CAPUT CXX.

Argumentum centesimum decimum.

Ex eo quod ingentia mala illa per se sequantur ex nimia illa facilitate credendi, & absolvendi, ideoque juxta doctrinam Sanctorum Confessariis imputentur.

Quod Confessariis imputentur, manifestè docent Sancti capite præcedenti laudati, Cyprianus utique, Clerus Romanus, sancti Confessores, Ambrosius, Hormisdas, Villanovanus, Carolus & Salesius, cumque ipis Bellarminus, Emericus de Bonis, & Segnerus.

Et ratio est duplex. Prima, quia mala illa ex dicta facilitate sequuntur per se, non per accidens dumtaxat. Sequuntur quippe non raro, sed frequenter, & ut plurimum, imò ferè semper, prout experientia docet. Effectus verò ut plurimum sequentes ex causa aliqua, per se sequi censentur; per accidens verò illi, qui raro & ut in paucioribus sequuntur, prout tradit explicatque S. Thomas 1. 2. q. 20. a. 5. Atqui mala quæ per se sequuntur ex causa aliqua, tamen directe non sint volita, censentur indirectè voluntaria ponenti causam illam, etiam si formaliter & actu prævisa non fuerint, prout S. Doctor tradit ibidem; eò quod utique potuerint debuerintque prævideri: *Sicventus sequens non sit præcogitatus* (ait S. Doctor) *tunc distinguendum est. Quia si per se sequitur ex tali actu, & ut in pluribus, secundum hoc eventus sequens addit... ad malitiam actus. Manifestum est enim, pejorem esse actum, ex quo nata sunt multa mala sequi. Si verò per accidens, & ut in paucioribus; tunc eventus sequens non addit... ad malitiam actus.*

Secunda ratio est, quia mala illa ex dicta praxi sen facilitate sequuntur culpâ ipsorummet Confessariorum; utpote per facilitatem illam peccantium contra officium boni Confessarii, nec satis consulentium pœnitentium salutem, nec Sacramento reverentiæ & honori, uti probatum est cap. 108. 109. 110. 111. Certum est autem, mala, quæ per se, sive ut plurimum sequuntur ex causa culpabili, causam illam culpabiliter ponentibus imputari.

CAPUT CXXI.

Argumentum centesimum undecimum.

Ex eo quod nulla mala per se sequantur ex praxi contraria, dictis utique peccatoribus non credendi, nec absolutionem impendendi, nisi per opera pœnitentiæ probatis, & emendatis: quis

Ccc 2